

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 137/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Šaľa z 1. decembra 2003 č. k. 8 C 158/03-23 a uznesením Krajského súdu v Nitre z 29. októbra 2004 č. k. 9 Co 217/2004-48, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. L., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Šaľa z 1. decembra 2003 č. k. 8 C 158/03-23 a uznesením Krajského súdu v Nitre z 29. októbra 2004 č. k. 9 Co 217/2004-48, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2005 doručená sťažnosť JUDr. Š. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Šaľa (ďalej len „okresný súd“) z 1. decembra 2003 č. k. 8 C 158/03-23 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) z 29. októbra 2004 č. k. 9 Co 217/2004-48.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 4. novembra 2003 okresnému súdu návrh na vyslovenie neplatnosti právneho úkonu - znaleckého posudku č. 4/98. Neplatnosti predmetného znaleckého posudku sa dovoľával z toho dôvodu, že podľa jeho názoru nebol určitý a zrozumiteľný. Okrem toho ako dôvod neplatnosti uvádzal to, že uvedený znalecký posudok počas jeho platnosti môže ktokoľvek použiť proti jeho osobe.

Sťažovateľ tvrdí, že súd (neuviedol, ktorý) porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej uvádza, že „*súdy porušili*“ jeho „*ústavné a ľudské práva tým, že vo veci nekonali*“, a žiadal, aby ústavný súd rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu č. k. 8 C 158/03-23 z 1. decembra 2003 a uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 217/2004-48 z 29. októbra 2004 a prikázal vo veci konať. Zároveň žiadal, aby mu bola priznaná „*nemajetková ujma*“ vo výške 100 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z obsahu sťažnosti a z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 158/03 a krajského súdu sp. zn. 9 Co 217/2004 ústavný súd zistil, že sťažovateľ žalobou o vyslovenie neplatnosti znaleckého posudku z 24. októbra 2003 žiadal, aby okresný súd rozhodol, že znalecký posudok č. 4/98 zo 17. decembra 1998 vypracovaný znalcom Ing. W. W. nie je právne použiteľný na právne úkony. Znalecký posudok bol vypracovaný v rámci trestného konania vedeného proti sťažovateľovi. O prijatí znalca do trestného konania ako znalca z odboru chémie, odvetvia chemická technológia, rozhodol krajský súd a znalecký posudok bol použitý ako dôkaz v trestnom konaní vo veci vedenej proti sťažovateľovi krajským súdom pod sp. zn. 1 T 15/99. Krajský súd tento dôkaz prebral na hlavnom pojednávaní, prihliadol naň a spolu s ďalšími dôkazmi ho v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov zhodnotil.

Okresný súd uznesením č. k. 8 C 158/03-23 z 1. decembra 2003 zastavil konanie a svoje uznesenie odôvodnil tým, že v danom prípade neboli splnené podmienky na občianske súdne konanie. Krajský súd ako odvolací súd uznesením č. k. 9 Co 217/2004-48 z 29. októbra 2004 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne a postup okresného súdu, ktorým podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil, hodnotil ako správny.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Podľa názoru ústavného súdu zastavenie konania okresným súdom v danom prípade nemožno považovať za porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Okresný súd svoje uznesenie okrem iného odôvodnil tým, že preskúmanie dôkazov realizovaných v trestnom konaní, prebratých v trestnom konaní a v trestnom konaní aj zhodnotených (s následným meritórnym rozhodnutím) nepatrí do právomoci súdu v občianskom súdnom konaní. Nie sú splnené podmienky na občianske súdne konanie a súd preto konanie zastavil. Okrem toho okresný súd v odôvodnení uviedol, že preskúmanie právoplatných rozhodnutí súdov v trestnom konaní sa realizujú formou mimoriadnych opravných prostriedkov a podnet v tomto smere môže podať navrhovateľ generálnemu prokurátorovi alebo ministrovi spravodlivosti.

Odôvodnenie uznesenia č. k. 8 C 158/03-23 z 1. decembra 2003 predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo okresný súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah rozhodol. Z uznesenia okresného súdu je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento nemohol konať, pretože v danom prípade neboli splnené podmienky na občianske súdne konanie. Toto právo sťažovateľa by mohlo byť za určitých podmienok porušené nečinnosťou okresného súdu, a to keby sa okresný súd jeho návrhom na vyslovenie neplatnosti znaleckého posudku bez náležitých dôvodov vôbec nezaoberal, ale nie tým, že v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 103 a § 104 ods. 1) konanie zastavil. Ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s úspechom účastníka v konaní. To znamená, že pokiaľ účastník konania nedosiahne želaný výsledok, neznamená to porušenie tohto jeho základného práva.

Ústavný súd sa stotožňuje so stanoviskom okresného súdu, že v občianskom súdnom konaní nie je možné preskúmať dôkazy z trestného konania. Pre podporu tohto stanoviska možno uviesť skutočnosť, že v trestnom konaní sa uplatňuje prísnejšie hodnotenie dôkazov ako v konaní civilnom.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predložených uznesení okresného súdu a krajského súdu, z právnych východísk a záverov, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia jeho základných ústavných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako okresným súdom, tak aj krajským súdom. Z toho dôvodu ústavný súd už nerozhodoval ani o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia uvedených uznesení okresného súdu a krajského súdu a prikázania vo veci konať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2005